

hóna alá. Ammie, a testetlen álom, anyja derekába fogódzott és úgy biccentett Bálint felé bucsut, mintha szólna: te még nem ismered az anyámat! Bálint egyedül maradt az étteremben és félt. Szemben a falon egy képkeretből hidegen nézett rá a walesi herceg, oh, semmi volt gépfegyvert fordítani vissza az eféle urak ellen, jární bitófa árnyában és ujjongó utcákon előre hallani a holnapi átkot. De itt ülni és tehetetlenül várni, míg fejére lázad a visszajáró tegnap, száz asszonytól mákonyos, dőre élete, — Bálint remeget, mint gyógyuló morfinista fecskendője láttán. Soha! gondolta borzongva, lerázom ezt az asszonyt, mint zsirpárna perget le maradék víz-csöppet. Könnyre tán érdemes két halottom őrzöm: a hirt és a szerelmet. Mit akar újra ez a néember? Kilóra méri a férfi voltom, milyen utszéli volt, mikor merte mondani: „Ön nagyon egészséges!” Nem egészséges, de gyogyult vagyok. A bestia, vesszőt [hajlított a kezé-

ben, varázsvesszejét, itt a tengeren kire is emlékeztet? Akihez sujt, az disznóvá változik, akárcsak. . .

Madame Usedom visszajött. Megállt a rögzített asztal előtt, kissé rekedten kérdezte:

— Mr. Valentin, mit mert Ön rólam feltételezni, mikor érdeklődtem, hogy van-e már lakása?

Bálint fölkel és nem is érezte, hogy ing a hajótest. Madame Usedom elé lépett, fejét hátra szegte, szeméből gyűlölet és gyöngeség kísérté szavait:

— Madame Usedom, segítsen megnyerni lánya szerelmét, kezét!

Circe rikoltott, vesszeje bántón, félkörben süvített, aztán végigvágott a férfi arcán, véres csikot írva oda örökre. Bálint szédülten bukott az asszony lábához, jaj, ki tudja, sertéssé süllyedt és fogott a vérén az ősi, csunya varázs?

Molter Károly.

Csanády-versek.

EN NINCSENASSZONYOM.

Ma várandós lett megint az este.

Széthulló partján állok, állok,

Újra látom idegen, drága tested

Vágyaim közé odavetve

Azon az ágyon.

Minthogyha megint pihegne, élne

Fejed alatt megrokkant párnám,

S takarómon lágyan ölelvén téged

Mintha minden ránc elbékélne

Betelve csókon.

Szined, illatod, formád, beszéded

Minden nőben ma vakon ittam.

Minden féynél ma fényesebbre gyulladt

A te nagy asszonyfényességed

Jövő, tünöben.

Iratlan tintám, éleillen vérem

Gyül, gyül, gyilkos, balladás nászra,

Hideg, halott, nőt nem ringatott ágyam

Kacag gögösen, vakfehéren

És megvirradok.

AKARLAK.

Eredj előre Hétfő, hü cseléd.

Eressz kantárt, a végzés így akarja,

Utól ne érjen a vágy, a féltés,

Klastromgyűjtásra, holnapi nászra

Szükülő falka.

Jelentsd én Vasárnapasszonyomnak:

Komor tornák hóbortos, hős bolondja

Szüz koszorúját összetéptem

S kengyelbe léptem könnyen, vakmerőn,

Bús — mosolyogva.

Már meg nem térek, már meg nem állok.

Verik az útam lázas érverések,

Csókatkók csengve el-el hullnak,

Megsántulnak a legbüszkébb vágyak

Míg odaérek.

Siess. Ne kimélj sarkantyút, vasat:

Fusson, rejtőzzék, üldözöm, kívánom,

Nyomomban felvert vadnyöstének

Viruló vére hull kardom élén

S megyek, megyek . . . .

Örökké nyergelt, soha célt nem ért,

Vak paripámon.